

— obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată efectuate în primă instanță și în recurs.

Motivele și principalele argumente

1. Primul motiv de recurs: încălcarea dreptului Uniunii prin greșita aplicare a principiului proporționalității

În primul rând, recurenta susține că hotărârea Tribunalului încalcă dreptul Uniunii deoarece Tribunalul a interpretat incorect Decizia 2011/278/UE ⁽¹⁾ ca fiind exhaustivă și de asemenea a considerat, în mod eronat, ca aceasta este proporțională. Întrucât există un caz de forță majoră, în temeiul Deciziei 2011/278/UE era posibilă alocarea de cote suplimentare pentru situații extreme. Potrivit recurenteii, la examinarea legalității Deciziei 2011/278/UE, Tribunalul a realizat o comparație eronată a intereselor juridice, în sensul că a acordat o importanță mai mare protecției mediului decât existenței recurenteii.

2. Al doilea motiv de recurs: încălcarea dreptului Uniunii ca urmare a încălcării drepturilor fundamentale ale recurenteii

Recurenta susține că hotărârea este incorectă și în măsura în care, prin decizia sa, Tribunalul a încălcat drepturile fundamentale ale recurenteii, în special cele prevăzute la articolul 15 alineatul (1) și articolul 16 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care protejează libertatea de a exercita o ocupație și proprietatea. Tribunalul ar fi considerat în mod eronat că nu s-a adus atingere esenței acestor drepturi. În opinia recurenteii, această situație nu se regăsește în speță deoarece, în lipsa alocării de cote suplimentare pentru situații extreme, nu ar putea continua să își exercite activitatea de fabricare a cerii de lignit și nu ar putea continua să exploateze instalația de extracție a lignitului.

3. Al treilea motiv de recurs: încălcarea dreptului Uniunii ca urmare a încălcării principiului subsidiarității

În al treilea rând, potrivit recurenteii, hotărârea Tribunalului încalcă dreptul Uniunii, deoarece Tribunalul consideră în mod eronat că Republica Federală Germania nu are competența de a institui o normă pentru situațiile extreme [articolul 9 alineatul (5) TEHG]. Prin aceasta, Tribunalul nu ține cont de faptul că Comisia Europeană este competentă să stabilească norme de alocare, numai în măsura în care își exercită efectiv această competență. Tocmai situațiile atipice, precum cea în care se află recurenta, nu sunt prevăzute de normele Comisiei. În această privință, competența de reglementare continuă să aparțină statelor membre.

4. Al patrulea motiv de recurs: încălcarea dreptului Uniunii prin motivarea insuficientă și contradictorie

Potrivit recurenteii, Tribunalul aduce argumente insuficiente și contradictorii în legătură cu consecințele unei norme privind situațiile extreme, și anume efectul previzibil al deplasării emisiilor în cazul recunoașterii beneficiului acestei norme, și în legătură cu riscul concret de insolvență al recurenteii, și, prin aceasta, încalcă principiile de bază ale dreptului procesual.

⁽¹⁾ JO L 240, p. 27

⁽²⁾ Legea germană privind comercializarea cotelor de emisii de gaze cu efect de seră (Treibhausgas Emissionshandelsgesetzes- TEHG)

⁽³⁾ Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87 (JO L 130, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Spania) la
9 decembrie 2014 – Ismael Fernández Oliva/CaixaBank S.A.**

(Cauza C-568/14)

(2015/C 046/40)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamant: Ismael Fernández Oliva

Pârâtă: Caixabank S.A.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 43 din Codul spaniol de procedură civilă, care împiedică instanța să propună părților o posibilă suspendare a unui proces civil atunci când o altă instanță a adresat Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară, constituie o limitare clară a prevederilor articolului 7 din Directiva 93/13/CEE ⁽¹⁾ în ceea ce privește obligația statelor membre de a se asigura că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive din contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori?
- 2) Articolul 721.2 din LEC, care împiedică instanța să dispună sau să propună din oficiu adoptarea unor măsuri provizorii în acțiunile individuale care au ca obiect nulitatea unei condiții generale ca urmare a caracterului său abuziv, constituie o limitare clară a prevederilor articolului 7 din Directiva 93/13/CEE, în ceea ce privește obligația statelor membre de a se asigura că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive din contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori?
- 3) Măsurile provizorii care ar putea fi dispuse, fie din oficiu, fie la cererea părții, în cadrul unei proceduri în care se exercită o acțiune individuală, ar trebui să producă efecte până la soluționarea definitivă a acțiunii individuale sau a acțiunii colective care afectează exercitarea acțiunilor individuale, astfel încât să se asigure existența mijloacelor adecvate și eficiente prevăzute la articolul 7 din directiva menționată?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273)

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Spania) la
9 decembrie 2014 – Jordi Carné Hidalgo și Anna Aracil Gracia/Catalunya Banc, S.A.**

(Cauza C-569/14)

(2015/C 046/41)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamante: Jordi Carné Hidalgo și Anna Aracil Gracia

Pârâtă: Catalunya Banc, S.A.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 43 din Codul spaniol de procedură civilă, care împiedică instanța să propună părților o posibilă suspendare a unui proces civil atunci când o altă instanță a adresat Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară, constituie o limitare clară a prevederilor articolului 7 din Directiva 93/13/CEE ⁽¹⁾ în ceea ce privește obligația statelor membre de a se asigura că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive din contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori?
- 2) Articolul 721.2 din LEC, care împiedică instanța să dispună sau să propună din oficiu adoptarea unor măsuri provizorii în acțiunile individuale care au ca obiect nulitatea unei condiții generale ca urmare a caracterului său abuziv, constituie o limitare clară a prevederilor articolului 7 din Directiva 93/13/CEE, în ceea ce privește obligația statelor membre de a se asigura că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive din contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori?